

GVM - když hvězdy tančí!

Marek Matějček, 2. C

22. 2. 2025

Jelikož jsem součástí studentské kapely, musím na akci dorazit o něco dřív. Někdy před čtvrtou hodinou mě nabírá náš bubeník Honza a zpěvák Pepa před mým domem. Za čtvrt hodiny přijíždíme na Novosady, kupujeme si jídlo a pití a chystáme se do Jéčka. Od vstupu už na nás mává Kamča, naše kytaristka. Společně vcházíme dovnitř bočním vchodem a ocitáme se ve výstavní síni, kde máme postavenou stage. Nahazujeme techniku, rovnám si mikrofon a ladím si svou basovku. Rozhlížím se po místnosti kolem nás. Ticho. To hrobové ticho na mě doléhá. Svítí se jen ve výstavní síni a kromě slabých paprsků slunce je všude kolem nás naprostá tma. Ještě necelé tři hodiny a budeme muset generálku skončit, jelikož si půjdeme naposled zkusit polonézu, kterou jsme tak pečlivě od konce listopadu s panem učitelem Dočkalem trénovali. Až odtančíme poslední nácvik, už se začne plnit sál. Co když nám to nepůjde? Co když netrefím strunu? Bude nás vůbec někdo poslouchat? Stály ty tvrdé čtyři měsíce tréninku za to? Snažím se na to nemyslet a soustředím se na zkoušku. Hrajeme písničku za písničkou podle repertoáru a dáváme si krátké pauzy. „Všechno zní skvěle, tak se to snad vydaří i později,“ říkám si.

Než se naděju, podívám se na hodiny a je deset minut před sedmou. Doznívají poslední tóny kytary a já, Kamča a Pepa se přesouváme dolů do předsálí, kde se setkáváme se svými spolužáky, zdravíme se také s panem učitelem Dočkalem a slečnou Trutnovou, naší choreografkou. Polonézu tančím s Kamčou, protože jsem s ní trénoval i v tanečních a už jsme seheraní. Vychází nám všechny kroky, a tak aspoň polonéza nám strach nedělá. „Za půl hodiny se sejdem tady,“ oznamuje nám pan učitel Dočkal, jakmile skončí poslední zkouška polonézy.

Vracím se zpátky do výstavní síně, kde strávím posledních pár chvil se spolužáky, snažím se s nimi ještě trochu zrelaxovat. Následně vyzvedávám v backstagi Kamču a společně se odcházíme řadit do štrúdlu na zahájení. Úvodní slovo plesu si berou spolužačky z vedlejší třídy, následně paní ředitelka a nakonec zástupce Sdružení rodičů. První polonéza se nám povede odtančit bez problémů, uvidíme, jak ji zvládneme v jedenáct. Podívám se na mobil – hlásí mi půl deváté. Spěchám do restaurace, abych v devět stihl být na pódiu. Potkávám se se svými kamarády a společně se navečeříme, zasmějeme se a pokecáme.

Do backstage dorazím časově tak tak, naposledy se upravuju a hledám svoje trsátko. Tak je to tady. To vystoupení, pro které jsme se tolik nadřeli. Jakmile se zvedne opona, přichází naše chvíle. Vcházíme na stage. Hustý. Několik lidí stojí pod pódiem. Nenechávám se rozhodit a soustředím se na svou kytaru. Vystoupení zahajuje naše spolužačka Nicol. „Dovolte mi, abych vám představila naši studentskou kapelu The Shapes!“ Mám na starost zvuk. Než Nicol domluví, zkuším, jestli šlape všechno tak, jak má. Nicol vrací mikrofon Pepovi. Jdeme na to! Začíná první písnička. Strašně se mi klepou ruce, ale snažím se je nějak uklidnit, abych mohl v pohodě trefovat struny. U toho se nutím nasadit nějaký úsměv a dívat se do hlediště, ale vím, že mi to vůbec nejde.

Po skončení první písničky začnu více vnímat lidi pod stagí. Vždyť já je znám! Proč mám takový nervy?! Přece mě a naši kapelu přišli podpořit, nebo ne? Tak si to pojďme užít! Všechna tréma a nervozita je ta tam, namísto toho se mi přestávají klepat ruce a začínám se usmívat. To je skvělý! To je BOMBA! Tolik lidí nás přišlo podpořit! Moji rodiče, spolužáci a náš pan učitel třídní! Je to neskutečný! Užívám si každý moment a tón na pódiu. Nechápu, jak jsem z toho mohl mít takový strach. Vždyť je to přece paráda: zpívat, hrát a dívat se, jak si to ostatní užívají!

Po první fázi hraní nám zbývají ještě čtyři. Nezdá se mi moje kytara a odnáším si ji do backstage. Snažím se ji naladit, ale na ladičku je tam moc velký hluk. Sakra! Nakonec mi na pomoc přijde Pepa a společně se nám podaří kytaru dát do kupy. Druhá fáze proběhne v pořádku a na třetí se vrháme skoro bez přestávky. Je to asi jeden z nezapomenutelných zážitků, když brnkám na kytaru a při tom se dívám, jak na naši hudbu tančí naši učitelé a učitelky z gymnázia. To víte, když hvězdy tančí! Tohle by snad chtěl zažít každý!

Jedenáctá hodina se přibližuje a Pepa se z backstage odchází řadit dolů na polonézu, já s Kamčou za ním. Jedenáctá hodina pryč a my pořád stojíme v předsálí. Vždyť už jsme měli dávno tančit! Proč hlavní kapela nepřestala hrát?! My máme za deset minut hrát a mezitím na hlavním sále jezdí „mašinka“! Jdu za panem učitelem Dočkalem, aby mě obeznámil se situací. On mě uklidní a řekne mi, že nevádí, když začneme později. I druhá polonéza se nám úspěšně podaří odtančit a my tři zase spěcháme zpátky k Honzovi nahoru. Z galerie si ještě na chvíli poslechnu kapelu na sále. Kéž bych si mohl jít zatančit! Je to kapela, která nám hrála na prodloužených! Avšak moc času mi do vystupování nezbývá, a tak pádím k našemu pódiu do výstavní síně.

Předposlední fázi začínáme někdy před půlnocí za neustálé podpory rodičů, učitelů a kamarádů. O přestávce dostávám strašný hlad, a tak si výjimečně dám po půlnoci jídlo. Restaurace už je dávno zavřená, běžím tedy na kebab, abych stihl poslední část našeho hraní v jednu hodinu. Po poslední písničce chtějí naši posluchači ještě jednu, proto přidáváme s kapelou písničku na závěr. Následně balíme všechnu techniku, kterou si vyzvedneme až po víkend, a já, Pepa a Honza se odebíráme do jednoho místního podniku. Jde s námi i Honzova přítelkyně. Usedáme ke stolu a ona se nás ptá: „Tak, co, kluci, stálo to dneska za to?“ S klukama jí jednohlasně odpovídáme „Určitě ano!“

Na závěr bych chtěl jménem naší kapely poděkovat všem, kteří nám vytvořili neuvěřitelnou atmosféru, a především paní ředitelce Mgr. Iloně Pokorné za to, že nám nabídla a umožnila na plese zahrát.